

UITBREIDING van het POMPSTATION

Deze uitbreiding was nodig omdat het waterverbruik sterk begon te stijgen.

De architect is van het ene uiterste in het andere gevallen. Het oorspronkelijke gebouw uit 1894 heeft de kenmerken van verschillende stijlen maar het doet romantisch aan. De uitbreiding daarentegen is koel, zakelijk zonder veel versieringen.

De waterwinning stond in 1894 nog maar in de kinderschoenen. Men begon met putten te boren die niet diep waren, ongeveer 15 tot 40 meter. Door de overdruk in de ondergrond stijgt het water in deze putten vanzelf op tot ongeveer 10 meter onder het maaiveld. De laatste 10 meter moet het water dus verder worden opgepompt.

Men deed dat in de beginperiode door boven het water een vacuüm te zuigen. Het water steeg dan op en liep na het passeren van een sifon op eigen kracht door een aflopende leiding naar het pompstation. Het zuigen van een vacuüm en het doorpompen naar de watertoren in Breda gebeurde in het afgebeelde pompstation met stoommachines gebouwd door Backer en Rueb uit Breda.

De waterputten lagen op een lange rij in de Seterse Heide. Men noemde dit systeem een "prise d'eau", een Franse vakterm die staat voor "waterwinpunt". Toen later in de Boswachterij Dorst een aantal paden een naam kregen was het logisch dat de

dreef waar de waterwinputten in lagen de naam kreeg van PRISE d'EAUWEG.

Het eerste water, dat 14 december 1894 werd gewonnen, ging ongezuiverd naar Breda. Het smaakte in ieder geval beter dan het Bredase grondwater maar er rezen al snel problemen.

Omdat het gewonnen water een hoog ijzergehalte had werd nog in 1894 een zuiveringsinstallatie in gebruik genomen. In 1895 gebruikte de stad Breda 215.000 kubieke meter per jaar. In 1925 was het waterverbruik al verviervoudigd. De stad was wel gegroeid maar ook het waterverbruik per hoofd van de bevolking was gestegen. Men waste zich kennelijk meer dan voorheen!

Hoewel het water voldoende ontijzerd kon worden bleef er nog een ander probleem over want het was te zuur en daarom werkte het agressief op het leidingnet. Rond 1920 werd ontdekt dat er op grotere diepte uit een schelpenlaag goed drinkwater gewonnen kon worden. Het was niet agressief en er zat minder ijzer in maar het had een grote hardheid.

Men besloot een aantal diepe putten te boren en dan het water uit deze diepe putten te mengen met het water uit de ondiepe putten. Er hoefde dan nauwelijks gezuiverd te worden en men kreeg toch goed drinkwater.